

อะมีเลีย

กุมภาพันธ์ปี 2020

สามีจำหน้าฉันไม่ได้

ขณะขับรถฉันรู้สึกว่าเขาจ้องมองมาพรางสงสัยว่าตัวเองกำลังมองใครอยู่ เขาไม่คุ้นหน้าใครทั้งนั้น แปลกดีเมื่อลองคิดเล่น ๆ ว่าคนที่ฉันแต่งงานด้วยจะไม่อาจชี้ตัวฉันได้หากฉันโดนจับไปยื่นรวมกับผู้ต้องสงสัยคนอื่น ๆ

ฉันรู้ว่าเขาทำหน้าที่แบบไหนโดยไม่ต้องหันไปมองด้วยซ้ำ ก็คงจะหน้าบึ้งตึงเหมือนอยากพูดว่า *ผมบอกคุณแล้ว* ฉันจำเป็นต้องมีสติจดจ่อกับถนนเบื้องหน้า เพราะตอนนี้หิมะตกหนักจนแทบมองอะไรไม่เห็น แม้แต่ที่ปิดน้ำฝนของรถมอริส ไมเนอร์ แทรเวลเลอร์ยังแทบเอาไม่อยู่ รถคันนี้ถูกผลิตขึ้นในปี 1978 ปีเดียวกับที่ฉันเกิด สิ่งของต่าง ๆ ถ้าเราดูแลอย่างดีมันก็จะอยู่กับเราไปอีกนานแสนนาน แต่สามีของฉันคงยอมเอาฉันกับรถคันนี้ไปแลกคันที่ใหม่กว่า

อดัมกำมือแน่นอยู่บนตักขณะก้มมองเข็มขัดนิรภัยเป็นรอบที่ร้อย นับตั้งแต่เราออกจากบ้าน ที่จริงการเดินทางจากลอนดอนมาสกอตแลนด์ไม่ควรใช้เวลาเกินแปดชั่วโมง แต่พอลอยู่ท่ามกลางพายุฉันก็ไม่กล้าขับเร็วมาก แม้ว่าข้างนอกความมืดจะคืบคลานเข้ามาแล้วก็ตาม ฉันรู้สึกเหมือนเราเริ่มหลงทางทั้งบนถนนและในชีวิต

การไปเที่ยวช่วงสุดสัปดาห์จะช่วยระดับประคองชีวิตคู่ได้จริงหรือ

นั่นคือสิ่งที่อดัมถามหลังจากได้ยินคำแนะนำของผู้ให้คำปรึกษาปัญหาชีวิตคู่ และทุกครั้งที่ถ้อยคำนั้นของเขาผุดขึ้นมาในหัว หลายสิ่งหลายอย่างที่ฉันเสียสละในชีวิตก็จะผุดตามมาเป็นข้อ ๆ ช่างน่าเศร้าเมื่อคิดว่าเราต่างปล่อยช่วงเวลาในชีวิตให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์

เราอาจจะคิดว่าตัวเองในตอนนี้อยู่ห่างจากเมื่อก่อนแล้ว แต่นั่นก็อาจเป็นเพียงการหลอกตัวเอง ฉันถึงเลือกที่จะจดจ่อกับอนาคต บางวันก็นึกถึงอนาคตที่มีเขาอยู่ด้วย แต่บางวันก็นึกถึงอนาคตที่อยู่ตัวคนเดียว แม้ฉันจะไม่ต้องการแบบนั้น ทว่าอาจจะดีกว่าก็ได้ถ้าเราแยกทางกัน คลื่นกัดเซาะชายฝั่งได้ฉันใด กาลเวลาก็กัดกินความสัมพันธ์ได้ฉันนั้น

ความจริงอดัมเห็นค่าเตือนจากข่าวพยากรณ์อากาศและบอกว่าเราควรเลื่อนแผนเดินทางครั้งนี้ออกไปก่อน แต่ฉันไม่ยอม เพราะรู้ว่าสุดสัปดาห์นี้คือโอกาสสุดท้ายที่จะรักษาความสัมพันธ์เอาไว้ หรืออย่างน้อยก็เป็นโอกาสสุดท้ายที่จะได้พยายาม อดัมเองก็รู้เช่นกัน

ไม่ใช่ความผิดของเขาที่จำฉันไม่ได้

อดัมมีความผิดปกติทางระบบประสาทซึ่งเรียกว่าภาวะจดจำใบหน้าไม่ได้หรือโรคคลิมไบหน้า หมายความว่าเขาแยกลักษณะบนใบหน้าของแต่ละคนไม่ออก รวมถึงตัวเขาเอง หลายครั้งที่เขาคิดว่าฉันเป็นคนแปลกหน้าตอนเดินสวนกัน อีกทั้งอาการกลัวการเข้าสังคมก็ส่งผลต่อชีวิตของเรา เช่นว่าแม้อดัมจะอยู่ท่ามกลางกลุ่มเพื่อนในงานเลี้ยง แต่เขากลับรู้สึกที่ตัวเองไม่รู้จักรับใครสักคน ดังนั้นส่วนใหญ่เราจึงใช้เวลาอยู่

ด้วยกันแค่สองคน ทว่าเป็นไปในแบบต่างคนต่างอยู่มากกว่าจนฉันรู้สึกเหมือนไร้ตัวตน

อดัมไม่ยอมยกมีด เขาร่ำบอกละม่อมว่าเขาคงทุกข์ทรมานถ้าไม่อาจจำหน้าลูกได้ เขาต้องอยู่กับโรคนี้ไปตลอดชีวิต ส่วนฉันก็อยู่กับมันตั้งแต่เจอเขา แต่บางครั้งในชีวิตที่เหมือนต้องคำสาปก็ยังมีเรื่องน่าประทับใจ

แม้สามีจะจำหน้าฉันไม่ได้ แต่เขาก็หาวิธีอื่นจดจำฉัน เช่น กลิ่นน้ำหอม เสียงพูด การสัมผัสมือฉันในช่วงที่เราจับมือกัน

ความผิดพลาดไม่ใช่การแต่งงาน แต่เป็นเรื่องของคนต่างหาก

ฉันไม่ใช่ผู้หญิงคนเดิมที่เขาเคยตกหลุมรักเมื่อหลายปีก่อนอีกแล้ว อดัมจะดูออกไหมว่าฉันแก่ขึ้น เขาจะสังเกตเห็นผมหงอกที่ขึ้นแซมผมบลอนด์ของฉันหรือเปล่า เดียวนี้คนอายุเลขสี่อาจจะไม่ได้ดูแก่กว่าตอนอายุเลขสามเท่าไร? ถึงอย่างนั้นใบหน้าฉันก็มีริ้วรอยเพิ่มขึ้นอยู่ดี และส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดจากการหัวเราะ

เราเคยมีอะไรหลาย ๆ อย่างเหมือนกัน นอกจากการนอนร่วมเตียง อดัมกับฉันยังเคยแบ่งปันความลับและความฝันร่วมกัน เมื่อก่อนเรามักจะรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไร แต่ทุกวันนี้เราไม่ถูกสักอย่าง

“ผมรู้สึกเหมือนเรavnอยู่กับที่” เขาบ่นพึมพำหลังจากนั่งเงิบมานาน ฉันไม่แน่ใจว่าเขาหมายถึงชีวิตคู่ของเราหรือการขับรถของฉัน สีหน้าท่าทางเขาตอนนี้โอ้มีครีมไม่ต่างจากห้องฟาด้านนอก หิมะที่ทับถมบนถนนหรือลมที่พัดแรงยังไม่อาจเทียบเท่าพายุกึ่งที่กำลังก่อตัวในรถ

“คุณช่วยหาแผนที่ที่ฉันปรี๊ดมาแล้วบอกทางให้ฟังอีกรอบได้ไหม” ฉันพยายามอดทน แต่ก็ไม่อาจซ่อนความหงุดหงิดในน้ำเสียงได้เช่นกัน “ฉันว่าเราใกล้ถึงแล้วล่ะ”

ขณะที่ฉันดูแก่ขึ้น อดัมกลับยังดูดีเหลือเชื่อ ทรงผมเนียบ ผิวสีแทน และหุ่นกำยำอย่างคนที่ชอบวิ่งฮาล์ฟมาราธอนทำให้เขาดูไม่เหมือนคนอายุสี่สิบกว่า

นั่นสิ เขาวิ่งเก่งนี่ โดยเฉพาะวิ่งหนีความจริง

อดัมเป็นนักเขียนบทหนัง เขาเริ่มต้นจากจุดต่ำสุดของวงการฮอลลีวูด และเอาเข้าจริงเขาก็ไม่ได้มีปัญญาโตเต้าขึ้นมาเองหรอก อดัมชอบพูดอ้อม ๆ ว่าหลังเรียนจบก็เข้าวงการภาพยนตร์ทันที แต่ความจริงคือเขาได้งานขายป๊อปคอร์นและตัวหนังที่โรงหนังอิลีกทริก ซีนีมาในย่านนอตติงฮิลล์ตอนอายุสิบหกต่างหาก

พออายุยี่สิบเอ็ดเขาก็ขายลิขสิทธิ์บทหนังเรื่องแรกที่เขาเขียนเองได้ ชื่อเรื่องว่า *ค้อน กรรไกร กระดาษ* แม้มันไม่เคยถูกนำไปสร้างเป็นหนัง แต่นั่นก็ทำให้เขาได้เซ็นสัญญาฉบับบริษัทตัวแทนและมีงานทำ งานที่ว่าคือเขียนบทหนังโดยดัดแปลงมาจากนิยายเรื่องหนึ่ง มันไม่ใช่นิยายขายดี ทว่าหนังทุนต่ำที่เขาเป็นคนเขียนบทกลับชนะรางวัลสถาบันศิลปะภาพยนตร์และโทรทัศน์ของประเทศอังกฤษหรือบาฟตา นั่นถือเป็นจุดกำเนิดของนักเขียนบทหน้าใหม่ แม้ออดัมจะไม่ได้เห็นตัวละครของเขาโลดแล่นบนจอเงิน แต่เส้นทางความฝันของคนเราไม่จำเป็นต้องเป็นเส้นตรงเสมอไป อย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องขายป๊อปคอร์นกับตัวหนังอีก และกลายมาเป็นนักเขียนบทหนังเต็มตัว

ปกติคนจะไม่ค่อยรู้จักชื่อนักเขียนบทเท่าไร แต่ฉันกล้าพนันเลยว่าทุกคนต้องเคยดูหนังที่อดัมเป็นคนเขียนบทอย่างน้อยหนึ่งเรื่อง ถึงเราจะมีปัญหากันแต่ฉันก็ภูมิใจในตัวเขา อดัม ไรต์สร้างชื่อในวงการด้วยการนำนิยายไม่ดังมาดัดแปลงเป็นบทหนังที่กวาดรายได้ถล่มทลาย และยังคงไม่หยุดมองหา นิยายใหม่ ๆ มาสร้างสรรค์ผลงาน อดัมอ่านหนังสือทั้งวันทั้งคืนจนบางครั้งฉันก็น้อยใจที่เขาไม่มีเวลาให้ โชคดีที่เขาไม่เคยนอกใจฉัน เขาพิศवासแค่งานเขียนของคนอื่นเท่านั้น

มนุษย์เป็นสิ่งที่ชีวิตที่ประหลาดและคาดเดาไม่ได้ ฉันเลยชอบอยู่กับสัตว์มากกว่า นั่นเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ฉันทำงานกับสถานสงเคราะห์สัตว์แบตเทอร์ซี ด็อกส์ โฮม สัตว์สี่ขาเป็นเพื่อนที่ดีกว่ามนุษย์สองขาเสียอีก สุนัขไม่เคยโกรธแค้นหรือเกลียดชังคนอื่น แต่ฉันไม่ค่อยอยากนึกถึงเหตุผล

อื่นที่ทำให้ต้องไปทำงานที่นั่นเท่าไร บางครั้งเราก็ไม่ควรกวาดตะกอน ความทรงจำให้ขุ่นขึ้นมา

ทิวทัศน์ด้านนอกชวนตะลึงตลอดทาง ทั้งต้นไม้บานาพรอน ทะเลสาบกว้างใหญ่ที่ผืนน้ำเป็นประกาย ภูเขาซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ และธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ที่รายล้อม ฉันตกหลุมรักดินแดนเหนือสุดของเกาะอังกฤษเข้าแล้ว หรือถ้ามีที่ไหนในโลกสวยกว่าที่นี่ ฉันก็คงยังหาไม่เจอ จากตรงนี้โลกดูกว้างใหญ่กว่ามากเมื่อเทียบกับในลอนดอน หรือไม่ก็ฉันรู้สึกตัวเล็กลง ที่นี่ทั้งเงียบสงบและห่างไกลจากความวุ่นวาย เราไม่เจอสิ่งมีชีวิตอื่นเลยระหว่างทาง เหมาะมากกับแผนที่ฉันวางไว้

ฉันขับผ่านทะเลทางซ้ายที่คลื่นกำลังซัดสาดแล้วมุ่งหน้าไปทางเหนือ เสียงคลื่นซ่างไพเราะ ถนนคดเคี้ยวเริ่มแคบลง ท้องฟ้าเปลี่ยนจากสีฟ้าเป็นสีชมพู สีม่วง และสีดำ มันสะท้อนกับทะเลสาบที่เป็นน้ำแข็ง ส่วนพื้นดินรายล้อมด้วยป่า ต้นสนเก่าแก่สูงกว่าบ้านของเราเสียอีก ยามลมพัดปะทะมันจึงโค้งงอผิดรูป

ลมกระโชกด้านนอกดูราวกับวิญญาณร้ายที่พยายามจะเป่ารถเราให้ออกนอกเส้นทาง แต่จู่ ๆ รถก็ลื่นบนถนนที่มีน้ำแข็งเกาะ ฉันกำพวงมาลัยแน่นจนนิ้วแทบหลุด ตอนนั้นเองที่สังเกตเห็นแหวนแต่งงานบนนิ้ว มันเป็นเครื่องเตือนใจว่าเรายังเป็นสามีภรรยากันอยู่ แม้จะมีเหตุผลมากมายให้เราแยกทางกัน หรือต่อให้การหวนนึกถึงอดีตจะเป็นเหมือนยาเสพติด แต่ฉันชอบความรู้สึกตอนที่ความทรงจำดี ๆ หลั่งไหลเข้ามาในหัว เราอาจไม่ได้หลงทางอย่างที่คิด ฉันเหลือบมองสามีพลางคิดว่าเราจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ไหม จากนั้นก็ทำสิ่งที่ไม่ได้ทำมานาน นั่นคือการเอื้อมไปจับมือเขา

“หยุด!” อัดัมตะโกน

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ท่ามกลางหิมะโปรยปรายเราเห็นเงากวางตัวหนึ่งยืนอยู่กลางถนน ฉันเหยียบเบรกกะทันหันจนรถเหวี่ยงไปรอบ ๆ แล้วไกลไปหยุดอยู่หน้ากวางตัวนั้นพอดี มันกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนเดิน

หายเข้าไปในป่าอย่างเงียบเชียบราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ขนาดต้นไม้รอบ ๆ ยังนิ่งสนิทเหมือนไม่แยแสเหตุการณ์นี้ด้วยซ้ำ

หัวใจฉันเต้นรัวขณะเอื้อมไปหยิบกระเป๋าถือ นิ้วมือสั่น ๆ ความเจอกระเป๋าตุงค์ กุญแจ และยาสูดพ่น ฉันเขย่าหลอดยาแล้วพ่นใส่ปาก

“คุณเป็นอะไรไหม” ฉันถามและพ่นยาอีกครั้ง

“ผมบอกแล้วว่ามันไม่เข้าท่า” อัดัมพูด

ฉันกัดลิ้นหลายครั้งระหว่างเดินทางมาที่นี่จนมันคงพรุณหมดแล้วมั้ง

“นั่นคุณมีความคิดที่ดีกว่านี้หรือไง” ฉันถามเสียงหัวน

“การขับรถแปดชั่วโมงเพื่อมาเที่ยวช่วงสุดสัปดาห์...”

“เราเคยคุยกันไว้นานแล้วว่าอยากมาเที่ยวแถบทางเหนือ”

“นั่นคราวหน้าไปดวงจันทร์เลยดีไหมล่ะ แต่เราต้องคุยกันก่อนจะจองตั๋วขึ้นจรวดนะ คุณก็รู้ว่าช่วงนี้ผมงานยุ่งแค่ไหน”

คำว่ายุ่งเป็นคำต้องห้ามสำหรับชีวิตคู่ของเรา อัดัมพูดคำว่ายุ่งเหมือนเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวไปแล้ว เหมือนพวกลูกเสือที่ติดเหรียญตราต่าง ๆ บนอกเสื้อ เขามุมใจเหลือเกินที่ตัวเองยุ่ง ราวกับมันคือตราประทับแห่งความสำเร็จที่ทำให้เขากลายเป็นคนสำคัญ ส่วนฉันก็อยากจะปานิยายพวกนั้นใส่หัวเขานัก

“ที่เราต้องมานั่งกันอยู่ตรงนี้ก็เพราะคุณเอาแต่พูดว่ายุ่งนั่นแหละ”

ฉันกัดฟันบอก ในรถหนาวมากจนลมหายใจลอยเป็นไอสีขาว

“เดี๋ยวนะ นี่คุณจะบอกว่าการที่เราต้องมาติดอยู่ในสกอตแลนด์ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ท่ามกลางพายุแบบนี้เป็นความผิดของผมนั่นหรือ คุณนั่นแหละผิด แต่เอาเถอะ ถ้าเราโดนต้นไม้ล้มทับหรือหนาวตายอยู่ในรถเส็งเคร็งที่คุณอยากจะขับนักหนานี่ อย่างน้อยผมก็ไม่ต้องทนฟังคุณบ่นอีกต่อไป”

เราไม่เคยเถียงกันแบบนี้ในที่สาธารณะ จะทำก็ต่อเมื่ออยู่กันสองคน เราสร้างภาพเก่งทั้งคู่ และผู้คนรอบตัวก็จะเห็นในสิ่งที่พวกเขาอยากเห็นเท่านั้น แต่ฉันกับอัดัมไม่ลงรอยกันมานานแล้ว

“ถ้าผมมีมือถืออยู่กับตัว ปานนี้เราคงถึงแล้ว” เขาพูดขณะเปิดช่องเก็บของหน้ารถแล้วความหามือถืออันเป็นที่รัก แต่ไม่เจอ สามีฉันคิดว่าพวกอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์คือทางออกของทุกปัญหาในชีวิต

“ฉันถามคุณก่อนออกมาแล้วนะว่าเอาของมาครบหรือยัง” ฉันพูด

“ผมคิดว่าเอามาครบ ผมเอามือถือใส่ช่องเก็บของนี่แล้วด้วย”

“นั่นมันก็อยู่ในนั้นแหละ ฉันไม่ใช่แม่คุณนะถึงต้องคอยจัดของให้”

พอพูดไปแล้วฉันก็รู้สึกผิด คำพูดเป็นสิ่งที่เอากลบคืบมาไม่ได้เสียด้วย เรื่องแม่อยู่ในอันดับต้น ๆ ที่อดัมไม่อยากพูดถึง ฉันนั่งเงียบขณะที่เขาหามือถือ แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าเขาไม่มีทางเจอ อดัมพูดถูก เขาเอามันใส่ไว้ในช่องเก็บของหน้ารถ แต่เมื่อเข้าฉันแอบเอาไปซ่อนไว้ในบ้านก่อนเราจะออกเดินทาง เพราะฉันวางแผนจะมอบบทเรียนสำคัญให้เขาในช่วงสุดสัปดาห์นี้ แน่ใจว่าไม่จำเป็นต้องใช้มือถือ

สิบห้านาทีต่อมาเราก็เดินทางกันต่อ ดูเหมือนจะใกล้ถึงจุดหมายแล้ว อดัมเพิ่งมองแผนที่ในความมืด เขามักสับสนกับอะไรก็ตามที่เขียนอยู่บนกระดาษ ยกเว้นหนังสือหรือบทหนึ่ง

“คุณต้องเลี้ยวขวาตรงวงเวียนข้างหน้า” เขาบอกด้วยความมั่นใจ

อีกไม่นานเราคงต้องให้แสงจันทร์นำทางแทน เพราะแถวนี้ไม่มีไฟถนนสักดวง ส่วนไฟหน้ารถก็ส่องอะไรแทบไม่เห็น แลมน้ำมันก็ใกล้หมด ฉันไม่เห็นปั้มน้ำมันมาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว ตอนนี้อยู่ติดหน้า ฉันแทบมองอะไรไม่เห็นเลยนอกจากเงาของภูเขาและทะเลสาบ

เมื่อเราเห็นป้ายโรงแรมแบล็กวอเตอร์สภาพเก่าโทรมมีหิมะปกคลุมบรรยากาศตึงเครียดในรถก็เริ่มผ่อนคลาย อดัมอ่านเส้นทางช่วงสุดท้ายก่อนจะถึงจุดหมายอย่างกระตือรือร้น

“ข้ามสะพาน พอถึงม้านั่งที่หันหน้าเข้าทะเลสาบให้เลี้ยวขวา ถนนจะเบี่ยงออกไปทางขวาและมุ่งสู่หุบเขา ถ้าคุณขับผ่านผับแสดงว่าเราใกล้เกินไปและเลยทางเลี้ยวเข้าที่พักแล้ว”

“กินมือเย็นที่ผับก็ไม่เลวนะ” ฉันพูด

เราต่างไม่พูดอะไรเมื่อเห็นสภาพโรงแรมแบล็กวอเตอร์จากระยะไกล ฉันเลี้ยวก่อนจะถึงฝั้ว แต่ก็ใกล้พอที่จะเห็นว่าหน้าต่างของฝั้วตอกปิดไว้ด้วยแผ่นไม้ เหมือนถูกทิ้งร้างมานาน

ถนนคดเคี้ยวที่ทอดสู่หุบเขางดงามและน่ากลัวในเวลาเดียวกัน พื้นถนนขรุขระอย่างกับขูดด้วยมือ กว้างแค่ว่าพอติดรถคันเล็ก ๆ ของเรา ขอบถนนฝั่งหนึ่งเป็นทางลาดชันไร่ที่กิน

“เหมือนผมจะเห็นอะไรแวบ ๆ” อัดมัน้มตัวไปข้างหน้าและจ้องมองเข้าไปในความมืด ฉันไม่เห็นอะไรสักอย่างยกเว้นท้องฟ้ามืดสนิทกับหิมะขาวโพลน

“ตรงไหนหรือ”

“ตรงนั้นนะ หลังต้นไม้พวกนั้น”

ฉันชะลอรถขณะที่เขาชี้เข้าไปในความว่างเปล่า ก่อนจะเห็นบางอย่างที่รูปร่างเหมือนตึกสีขาวขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอย่างโดดเดี่ยวอยู่ลิบ ๆ

“โบสถ์หรือหรือ” น้ำเสียงเขาฟังดูผิดหวัง

“นั่นแหละจุดหมายของเรา!” ฉันพูดพลางอ่านป้ายไม้เก่า ๆ เบื้องหน้า “เรามາถึงโบสถ์แบล็กวอเตอร์แล้ว”

“เราขับรถตั้งไกลเพื่อมา...โบสถ์เก่า ๆ เนี่ยนะ”

“มันเป็นโบสถ์ที่ถูกดัดแปลงเป็นที่พัก อีกอย่างฉันเป็นคนขับต่างหาก”

ฉันชะลอรถอีกครั้งและค่อย ๆ ขับไปตามทางที่มีหิมะปกคลุม มันแยกจากถนนเลนเดียวเข้าสู่เส้นทางในหุบเขา รถแล่นผ่านกระท่อมหลังคามุงฟางหลังเล็กซึ่งอยู่ทางขวา เป็นสิ่งก่อสร้างเพียงแห่งเดียวในระยะหลายกิโลเมตรที่ฉันเห็นนอกเหนือจากโบสถ์ เมื่อข้ามสะพานเล็ก ๆ เราก็เจอฝูงแกะยืนขวางทาง พวกมันดูน่าขนลุกท่ามกลางแสงไฟหน้ารถ ฉันเร่งเครื่องแล้วบีบแตรเบา ๆ แต่พวกมันไม่ขยับ ดวงตาที่สะท้อนแสง

ในความมืดทำให้ยิ่งดูเหมือนแกะปีศาจ ทันใดนั้นฉันก็ได้ยินเสียงซู่ดังมาจากหลังรถ

เสียงบีบนั้นเอง สุนัขพันธุ์ลาบราดอร์สีดำตัวใหญ่ของเรา มันเงิบมาตลอดทาง เนื่องจากอายุมากแล้วบีบจึงมักแค่किनกับนอน แต่มันกลัวแกะกับชนก ฉันก็กลัวสิ่งที่ไม่น่าจะต้องกลัวแบบนั้นเหมือนกัน ไม่ใช่เรื่องผิดสักหน่อย เสียงซู่ของบีบไม่ได้ทำให้ฝูงแกะกลัวแม้แต่หน่อย

อดัมเปิดประตูรถโดยไม่บอกกล่าวทำให้หิมะพัดเข้ามา ฉันมองเขาเดินไปไล่ฝูงแกะพลางยกมือบังหน้า พอพวกมันหลีกจนพ้นทางเขาก็เปิดประตูรั้วที่กั้นหน้าโดนพวกแกะบังอยู่ ฉันไม่รู้ว่าอดัมมองเห็นมันในที่มืดขนาดนี้ได้ยังไง

เขากลับเข้ามาในรถโดยไม่พูดไม่จา ฉันจึงค่อย ๆ ขับไปตามทางทางเส้นนี้อยู่ติดกับทะเลสาบ พอมองไปก็เข้าใจทันทีว่าทำไมที่นี้ถึงชื่อว่าแบล็กวอเตอร์ ฉันรู้สึกดีขึ้นเมื่อขับรถมาจอดหน้าโบสถ์สีขาว แม้จะเป็นการเดินทางที่เหนื่อยล้า แต่ในที่สุดเราก็มาถึงจนได้ ทุกอย่างจะต้องราบรื่นหลังจากเราเข้าไปข้างใน

เมื่อต้องออกไปเผชิญพายุหิมะฉันก็สวมเสื้อโค้ตกระชับแน่น แต่กระแสมหนาวเย็นทำเอาหายใจไม่ออก หิมะยังตกไม่หยุด ฉันพาบ็อบลงจากท้ายรถ แล้วเราก็เดินฝ่าหิมะไปที่ประตูไม้บานคู่สโตน์โกธิคขนาดใหญ่ ตอนแรกโบสถ์แห่งนี้ก็ดูโรแมนติคอยู่หรอก แต่พอเข้าไปใกล้ ๆ มันกลับดูเหมือนฉากเปิดของหนังสยองขวัญสักเรื่อง

ประตูล็อกอยู่

“เจ้าของได้บอกไหมว่ากุญแจอยู่ที่ไหน” อดัมถาม

“ไม่ได้บอกนะ แค่ว่าจะเปิดประตูไว้ให้” ฉันตอบ

ฉันยกมือบังหิมะไม่ให้เข้าตา ก่อนไล่มองไปตามผนังหินสีขาวห่อระฆัง และหน้าต่างกระจกสี บ็อบส่งเสียงซู่อีกรอบ ไม่สมกับเป็นมันเลย มีแกะกับสัตว์อื่นอยู่แถวนี้อีกงั้นหรือ หรือเป็นอะไรบางอย่างที่ฉันกับอดัมมองไม่เห็น

“อาจจะมีการติดต่อกันอยู่ข้างหลังก็ได้” อัดัมพูด
“ขอให้มันจริงเถอะ เพราะรถเราจมไปในหิมะแล้ว”

เรลลากสังขารเดินมาข้างโบสถ์โดยมีบีบนำทาง มันทำท่าเหมือนกำลังแกะรอยอะไรสักอย่าง รอบโบสถ์มีหน้าต่างกระจกสีอีกหลายบาน แต่กลับไม่มีประตูบานอื่น แม้ว่าหน้าต่างโบสถ์จะเปิดไฟสว่าง ทว่าข้างในกลับมืดสนิท เราเดินหาประตูกันต่อท่ามกลางหิมะที่ตกรหนัก จนสุดท้ายก็วนกลับมาหน้าโบสถ์

“เอายังไงต่อดี” ฉันทถาม

อัดัมไม่ตอบ

ฉันเงยหน้ามองเขาพลางยกมือป้องตาไว้ และเห็นว่าเขากำลังมองไปที่หน้าต่างโบสถ์ ตอนนี้นำประตูไม้บานใหญ่เปิดออกแล้ว

อดัม

ถ้าทุกเรื่องจบลงด้วยดีคงไม่มีเหตุผลให้เราต้องเริ่มใหม่ ชีวิตคือการเลือก และการเรียนรู้ที่จะเริ่มต้นใหม่ต่อให้เราจะแตกสลายไปแล้วก็ตาม ไม่ว่าใครก็ทำแบบนี้กันทั้งนั้น ไม่เว้นแม้แต่พวกที่สร้างว่าตัวเองไม่มีปัญหา การที่ผมจำใบหน้าภรรยาไม่ได้ก็ไม่ได้หมายความว่าผมไม่รู้จักเธอ

“เมื่อไหร่ประตูปิดอยู่ไม่ใช่เหรอ” ผมถาม แต่อะมีเลียไม่ตอบ

เรายืนตัวลั่นอยู่หน้าโบสถ์ขณะที่หิมะพัดกระหน่ำมาจากทุกทิศทาง บ๊อบซึ่งปกติมักรำเริงอยู่เสมอยังคงดูเศร้าสร้อย การเดินทางครั้งนี้ ยาวนานและน่าเหนื่อยหน่าย ยิ่งพอผมปวดหัวด้วยทุกอย่างก็ยิ่งแย่ลงไปอีก เมื่อคืนผมดื่มกับคนที่ไม่ควรดื่มด้วยมากไปหน่อย แต่ก็นั่นแหละ ต่อให้ไม่ดื่มผมก็มักทำเรื่องโง่ ๆ อยู่ดี

“เราอย่าเพิ่งด่วนสรุปดีกว่า” อะมีเลียบอก แต่ผมคิดว่าเราต่างก็ด่วนสรุปกันไปหลายเรื่องแล้ว

“ประตูมันเปิดเองไม่ได้หรอกถ้า...”

“คนดูแลโบสถ์อาจจะได้ยินเสียงเราเคาะประตูละมั้ง” เธอพูดแทรก

“คนดูแลโบสถ์เหรอ นี่คุณจองที่นี้จากเว็บไหน”

“ฉันไม่ได้จองจากเว็บไหนทั้งนั้น ฉันซื้อตั๋วจับสลากในงานปาร์ตี้คริสต์มาสและได้รางวัลทองเที่ยวช่วงสุดสัปดาห์ต่างหาก”

ผมหนึ่งไปครู่หนึ่ง แต่ความเจียบทำให้เวลาดูยาวนานกว่าปกติบวกกับใบหน้าที่ยิ้มแย้มจนไม่แน่ใจว่าจะขยับปากพูดได้ไหม

“เดี๋ยวนะ...รางวัลทองเที่ยวช่วงสุดสัปดาห์จากการซื้อตั๋วจับสลากในงานปาร์ตี้คริสต์มาสของแบตเทอร์ซี ด็อกส์ โฮมคือมาโบสถ์เก่า ๆ ในสกอตแลนด์แบบนี้แหละ”

“ถึงจะเป็นโบสถ์แล้วมันทำไม เราจับสลากกันแบบนี้ทุกปี มีคนออกมาร่วมบริจาคของขี้ด้วย และฉันก็ได้รางวัลนี้”

“เยี่ยมเลย” ผมประคต “ทุกอย่างดูปกติดีมีมาตลอดทางจริง ๆ”

เธอรู้ว่าผมไม่ชอบการเดินทางนาน ๆ ผมเกลียดรถและการขับรถที่สุด ผมไม่เคยชอบใบขับขี่ด้วยซ้ำ แน่ใจว่าการติดแหงกอยู่ในซากเหล็กโบราณนานแปดชั่วโมงกลางอายุไม่สนุกสักนิด ผมมองหาบ็อบหวังเสริมกำลังใจให้ตัวเอง แต่มันกำลังง่วนกับการกินหิมะที่ตกลงมา เมื่ออะมีเลียรู้ว่าตัวเองกำลังจะแพ้ เธอจึงเริ่มใช้น้ำเสียงประชดประชัน ให้ตายเถอะผมนี่ก็อยากให้ตัวเองหุนหวกเสียจริง

“เข้าไปก่อนไหม ไหน ๆ ก็มาถึงแล้ว ถ้ามันไม่ดีเราค่อยหาโรงแรมนอน หรือนอนในรถก็ได้ถ้าจำเป็น”

ถ้าต้องนอนในรถ ผมขอยอมตายดีกว่า

ช่วงนี้อะมีเลียมักพูดแต่เรื่องเดิม ๆ มันทำให้ผมรู้สึกเหมือนโดนหยิกหรือโดนตบทุกครั้ง *ฉันไม่เข้าใจคุณเลยจริง ๆ* ผมได้ยินแล้วซัดหุชะมัด อะมีเลียจะไปเข้าใจอะไรในเมื่อเธอชอบสัตว์มากกว่าคนเสียอีก ส่วนผมก็ชอบนิยาย ปัญหาคงเริ่มจากการที่เราชอบสิ่งอื่นมากกว่าชอบกันเองนั่นแหละ เหมือนว่าข้อตกลงในความสัมพันธ์ของเราถูกลิ้มเลียนไปหรือไม่เราก็ละเลยมันตั้งแต่ว่าง แต่ผมเป็นพวกบ้างานหรือบ้าเขียนบทอย่างที่คุณชอบเรียกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทุกคนล้วนมีสิ่งที่ตัวเองหลงใหล

ทั้งนั้น จุดประสงค์ก็แค่อยากหนีจากโลกความจริง แต่บังเอิญว่าสิ่งที่ผมหลงใหลดันเป็นงานก็เท่านั้นเอง

เหมือนแต่แตกต่างคือคติประจำใจผมเวลาเขียนบทหนึ่งเรื่องใหม่ เพราะนั่นคือสิ่งที่คนต้องการ เราไม่เห็นต้องเปลี่ยนสิ่งที่เป็นสูตรสำเร็จอยู่แล้ว แค่อ่านนิยายไม่กี่หน้าผมก็บอกได้ว่าเรื่องไหนเอามาดัดแปลงเป็นหนังแล้วจะรุ่งหรือจะร่วง มันช่วยประหยัดเวลาได้มากเพราะมีหนังสือส่งมาให้เยอะจนผมอ่านไม่ทัน แต่แค่เพราะผมเก่งในสิ่งที่ตัวเองทำไม่ได้แปลว่าผมจะอยากทำมันไปตลอดชีวิต ผมก็มีเรื่องราวของตัวเองที่อยากเล่าเหมือนกัน คิดที่ว่าฮอลลีวูดไม่สนใจบทหนึ่งแบบเดิมอีกต่อไป พวกเขาต้องการนำนิยายมาดัดแปลงมากกว่าเหมือนเปลี่ยนกาให้เป็นหงส์

เหมือนแต่แตกต่าง คตินี้เอามาใช้กับเรื่องความสัมพันธ์ได้หรือเปล่า ถ้าต้องแสดงเป็นตัวละครเดิมนาน ๆ ในชีวิตคู่ก็คงเลียงไม่ได้ที่เราจะเบื่อจนในที่สุดก็ยอมแพ้ไปเอง

“เข้าไปเลยใหม่” อะมีเสียถามขณะที่ผมมองขึ้นไปบนหอระฆังอันหน้าซนลุก

“คุณเข้าไปก่อนเลย” ผมไม่ใช่สุภาพบุรุษอะไรหรอก “เดี๋ยวผมเอากะเป๋าลงจากรถให้” แค่อยากใช้เวลาอยู่กับตัวเองให้นานที่สุดก่อนจะเข้าไปข้างใน

ผมพยายามพูดจาดี ๆ กับพวกโปรดิวเซอร์ ผู้อำนวยการสร้าง นักแสดง คนของบริษัทตัวแทน และนักเขียนมาตลอด การเป็นโรคซึมไบหน้ายิ่งช่วยให้ผมเก่งเรื่องการใช้คำพูด ผมเคยคุยกับคู่รักคู่หนึ่งในงานแต่งอยู่ลิบนาที่โดยไม่รู้ตัวพวกเขาคือคู่บ่าวสาว เธอไม่ได้แต่งชุดเจ้าสาวตามปกติ ส่วนเขาก็แต่งตัวไม่ต่างจากเพื่อนเจ้าบ่าว แต่สุดท้ายผมก็เอาตัวรอดมาได้

การหว่านเสน่ห์เป็นส่วนหนึ่งของงานที่ผมทำอยู่แล้ว เพราะการจะทำให้นักเขียนไวใจเราให้เขียนบทนั้นยากกว่าการบอกคนเป็นแม่ให้ยอม

ส่งลูกใส่มือคนแปลกหน้าเสียอีก น่าเศร้าที่ผมลืมวิธีหว่านเสน่ห์ใส่ภรรยาตัวเอง

ผมไม่เคยบอกใครว่าเป็นโรคซึมไบหน้า เหตุผลข้อแรกเพราะไม่อยากโดนใครตัดสิน เหตุผลข้อที่สองเพราะพอคนอื่นรู้พวกเขาจะอยากคุยแต่เรื่องนี้ ผมไม่ได้ต้องการให้ใครมาสงสาร และไม่ชอบถูกปฏิบัติเหมือนเป็นตัวประหลาด สิ่งที่คนอื่นไม่เข้าใจคือมันเป็นเรื่องปกติสำหรับผมถ้าจะแยกหรือจำหน้าใครไม่ได้ ก็แค่ข้อผิดพลาดอย่างหนึ่งในโปรแกรมที่แก้ไขไม่ได้เท่านั้นเอง

แต่ก็ใช้ว่าผมไม่ยินดียินร้ายกับมันนะ ลองคิดว่าถ้าเราจำหน้าเพื่อนคนในครอบครัว หรือภรรยาตัวเองไม่ได้ดูสิ ผมเกลียดการนัดเจอกับอะมีเลียที่ร้านอาหารที่สุด เพราะผมอาจเผลอนั่งผิดโต๊ะได้ ดังนั้นผมจึงสั่งกลับบ้านทุกครั้งถ้ามีอันนั้นผมเป็นฝ่ายเลือก แม้ว่าเวลาส่งกระจกผมจะจำหน้าตัวเองไม่ได้ แต่ก็ต้องอยู่กับสิ่งที่ตัวเองเป็นให้ได้เหมือนเวลาเรามีเรื่องอะไรไม่ได้ตั้งใจในชีวิตแต่ต้องอดทนนั่นแหละ

ผมคิดว่าตัวเองอยู่กับชีวิตคู่ที่ไม่ได้ตั้งใจได้แล้ว ทุกคนก็เป็นเหมือนกันไม่ใช่หรือไง ผมไม่ได้สิ้นหวังนะ แค่พูดความจริง ความสัมพันธ์ที่ดีต้องรู้จักประนีประนอมไม่ใช่หรือ ไม่มีคู่ไหนราบรื่นไร้ที่ติหรอก

ผมรักภรรยา แต่เราไม่ได้หลงใหลกันและกันเหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป

“ครบแล้ว” ผมพูดพลางถือกระเป๋าที่เอามาเยอะเกินควรทั้งที่ค้างแค่ไม่กี่คืน ก่อนจะเดินไปหาเธอที่บันไดโบลต์ อะมีเลียมองไหล่ผมคล้ายหงุดหงิดอะไรสักอย่าง

“นั่นกระเป๋าไนต์บุ๊กคุณหรือ” เธอถามแม้จะรู้อยู่แล้ว

ผมเลยจุดที่จะอธิบายหรือหาข้อแก้ตัวแล้ว ดูท่าการออกมาเที่ยวครั้งนี้จะเริ่มต้นไม่สวยเท่าไร เธอคงไม่ยอมให้ผมเขียนบทหรือทำงานตลอดช่วงสุดสัปดาห์นี้ ถ้าชีวิตคู่ของเราเปรียบเสมือนเกมเศรษฐี อะมีเลียคงจะเรียกเงินสองเท่าทุกครั้งที่ผมเผลอไปเหยียบโรงแรมของเธอเข้า

“คุณสัญญาแล้วว่าจะไม่เอางานมาทำ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงผิดหวัง แต่ก็เพราะงานที่ผมทำไม่ใช่เธอเราถึงมีบ้าน รวมถึงทำให้ได้มาเที่ยวครั้งนี้ด้วย เธอไม่คิดบ้างเลย

เราควรจะมีความสุขได้ในเมื่อมีทั้งงาน เงิน และบ้านน่าอยู่ที่ลอนดอน ยกเว้นบางสิ่งที่เราไม่มี เพื่อนของเราส่วนใหญ่มักต้องดูแลพ่อแม่หรือลูก ๆ ควบคู่ไปด้วย แต่เรามีกันแค่สองคน ไม่มีพ่อแม่ พี่น้องหรือลูก นี่แหละความเหมือนของผมกับอะมีเลีย...เราไม่มีใครให้รัก พ่อทิ้งผมไปตอนที่ผมยังเด็กเกินกว่าจะจำเขาได้ด้วยซ้ำ แม่ก็ด่วนจากไป ตอนที่ผมยังเป็นนักเรียน ส่วนชีวิตวัยเด็กของอะมีเลียลำบากพอ ๆ กับตัวละครเอกเด็กกำพร้าจากวรรณกรรมเรื่อง*โอลิเวอร์ ทวิสต์*เลยละ เธอกำพร้าตั้งแต่ยังไม่ลืมตาดูโลก

บ็อบช่วยให้เราหยุดทะเลาะกันด้วยการขู่ใส่ประตูโบสถ์อีกครั้ง แปลกมาก ปกติมันไม่เคยทำแบบนี้ แต่ก็นึกขอบคุณมันที่ช่วยเบนความสนใจเราไปเรื่องอื่น ไม่อยากเชื่อว่าเมื่อก่อนมันเป็นแค่ลูกสุนัขตัวเล็ก ๆ ที่ถูกเอาใส่กล่องรองเท้าแล้วมาทิ้งถึงขยะ หลังจากเราเอามาเลี้ยง มันก็เติบโตกลายเป็นสุนัขพันธุ์ลาบราดอร์สีดำที่ตัวใหญ่ที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็น ตอนนั้นขนที่คางมันเริ่มหงอก แกรมเดินช้ากว่าที่เคย ก็คงมีแต่บ็อบนี่แหละที่เราสองคนรักอย่างไม่มีเงื่อนไข คนรอบข้างต้องมองว่าเราเลี้ยงมันเป็นลูกแน่ แต่ไม่ได้พูดออกมา ผมบอกตลอดว่าไม่เป็นไรหรอก ถ้าเราจะไม่มีลูก คนที่ไม่มีลูกก็แค่มีชีวิตอีกแบบ เราจะต้องการสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้ไปทำไมในเมื่อมันสายเกินไปแล้ว

ปกติผมไม่ค่อยนึกถึงว่าตัวเองอายุสี่สิบ บางครั้งยังตกใจด้วยซ้ำ ที่เวลาผ่านไปไวเหลือเกิน การทำงานที่รักช่วยให้ผมรู้สึกเป็นหนุ่มอยู่เสมอ แต่ภรรยาที่เลิกทำให้ผมรู้สึกแก่ การไปพบผู้ให้คำปรึกษาปัญหาชีวิตคู่ เป็นความคิดของอะมีเลีย และการมาเที่ยวครั้งนี้ก็เป็นความคิดของพวกเขา